

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 664/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 07 października 2020 roku w sprawie VII K 351/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Zważywszy na treść powyżej wskazanych zarzutów - podniesionych w apelacji obrońcy skazanego - zostaną one omówione łącznie, a są to mianowicie:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, że postawa skazanego, związki przedmiotowo -</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>podmiotowe między czynami, dzielący je czas, dobra naruszone poszczególnymi czynami, sprzeciwiają się zastosowaniu zasady absorpcji bez należytego uwzględnienia przebiegu resocjalizacyjnego skazanego i pozytywnej postawy skazanego w czasie odbywania kary;</p> <p>- rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec skazanego co jest następstwem braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy - sytuacji życiowej i osobistej skazanego, pozytywnego zachowania skazanego w warunkach penitencjarnych i ścisłego związku przedmiotowego pomiędzy czynami.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty są nietrafne i nie zasługują na uwzględnienie.</p>				

Przed wszystkim, Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Bowiem analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania - o czym będzie mowa szczegółowo poniżej - że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie ocenił zgromadzone w sprawie dowody (w postaci dokumentów), rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Ponieważ skarżący nie kwestionował sposobu połączenia kar w oparciu o przepisy prawa obowiązujące od dnia od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 23 czerwca 2020 roku (stosownie do art. 81 ust.1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID - 19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID -19 , która weszła w życie z dniem 24 czerwca 2020 roku) wypada więc potwierdzić, że Sąd Rejonowy nie popełnił w tym zakresie żadnego błędu. Istotnie zachodziły warunki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności z połączenia kar orzeczonych wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim z dnia 25 maja 2020 roku w sprawie II

K 54/20 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 10 czerwca 2020 roku w sprawie II K 617/19.

Zauważyć należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, zmiana kary w instancji odwoławczej jest możliwa tylko wtedy, gdy kara wymierzona przez Sąd I instancji jest rażąco niewspółmierna. Nie może więc następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej, wręcz „bijącej w oczy”. Sąd odwoławczy nie może zatem dokonywać korekty kary o charakterze „kwestyjnym”, np. o 1 - 2 miesiące, przy karze pobawienia wolności wymierzonej w latach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.07.1972

r., V KRN 230/72, opubl. LEX Nr 21497; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.02.1995 r., opubl. KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21.09.2000 r., II AKa 154/00, opubl. KZS 2000/10/37). A zatem, o rażącej niewspółmierności kary, jako podstawie wniesienia środka odwoławczego, można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (orzeczenie Sądu Najwyższego w sprawie o sygnaturze akt III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51).

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85).

Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt

V KRN 78/74,
OSNKW 12/1974,
poz. 234). Wobec
skazanego nie
można było
wymierzyć kary
łącznej pozbawienia
wolności w niższej
wysokości przy
zastosowaniu zasady
pełnej absorpcji.

Zważyć też trzeba,
że decydujące
znaczenie dla
wymiaru kary
łącznej mają przede
wszystkim cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, które
kara ma osiągnąć
w stosunku do
skazanego, a także
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Natomiast
wypracowane
wcześniej przez
orzecznictwo i
doktrynę koncepcje
wymiaru kary
łącznej w oparciu o
bliższą, lub dalszą
więź przedmiotowo
– podmiotową i
czasowo –
przestrzenną,
zachodzącą
pomiędzy
poszczególnymi
czynami
jednostkowymi,
także mogą mieć tu
znaczenie, jednakże,
co najwyżej,
pomocnicze.
Bowiemy kara łączna

powinna być
postrzegana jako
swoiste
podsumowanie
działalności
przestępczej
sprawcy. Stanowi
ona wyraz
potępienia w
stosunku do
postępowania
sprawcy, jak również
podkreśla
nieoplącalność
przestępczej
działalności. Z
drugiej strony,
orzeczona kara
łączna powinna
być niezbędna dla
osiągnięcia celów
indywidualnego
oddziaływania. W
procesie orzekania
kary łącznej sąd
powinien mieć na
względzie, czy w
danym przypadku
zachodzą
okoliczności, które
przemawiają za
zsumowaniem
dolegliwości, czy też
przeciwnie – w
imię racjonalizacji
karania, wskazują
na konieczność
pochłonięcia części
kar. Stosowanie
zatem kumulacji
albo absorpcji, jako
że są to rozwiązania
skrajne, wymaga
istnienia
szczególnych
przesłanek
przemawiających za
jednym, albo drugim
rozstrzygnięciem.

Granice kary łącznej określa przepis art. 86 § 1 k.k. wedle którego, sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar jednostkowych podlegających łączeniu do ich sumy nie przekraczając górnych granic dla danego rodzaju kar wynikających z powołanego przepisu. Wymiar we wskazanych wyżej granicach warunkowany jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy, tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (zob. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 25.10.1983 roku, IV KR 213/83, Legalis numer 23936; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.05.1990 roku, IV KR 80/90, Legalis numer 26965). Przez związek przedmiotowo – podmiotowy należy zaś rozumieć, podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

W warunkach przedmiotowej sprawy związek przedmiotowo – podmiotowy czynów objętych karą łączną nie był na tyle silny, by okoliczność ta uzasadniała orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu postulowanej zasady pełnej absorpcji.

Zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna

pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 roku, IV KKN 39/99, KZS 2010 nr 6A, poz. 213, Legalis nr 288349). Popęlnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 lipca 2000 roku, II AKa 171/00, Legalis nr 48086).

Przestępstwa, za które wymierzono skazanemu D. K. kary pozbawienia wolności podlegające łączeniu w wyroku łącznym, jakkolwiek godziły w to samo dobro prawne –rodzinę i opiekę, to jednak popełnione zostały w odległym odstepie czasowym i na przestrzeni kilku lat (bowiem popełnione zostały od XII.2012 roku do 19.11.2015

roku, od 01.03.2018 roku do 12.04.2019 roku i od 01.05.2019 roku do 15.09.2019 roku), w różnych okolicznościach i nie charakteryzowały się tożsamą kwalifikacją prawną. Zatem bliskość podmiotowo – przedmiotowa objętych w wyroku łącznym czynów nie jest na tyle ścisła, ażeby można było dokonać korekty wysokości orzeczonej wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności w żądany przez skarżącego sposób.

Poza tym, zachowanie skazanego w warunkach penitencjarnych nie wyróżnia się w jakiś ponadprzeciętny sposób. Dbłość o porządek w celi mieszkalnej, poszanowanie regulaminu i przełożonych oraz nieprezentowanie konfliktowych sytuacji jest postępowaniem, którego należy wymagać od skazanego i które nie powinno zależeć wyłącznie od jego dobrej woli. Wypełnianie obowiązków nie

może być postrzegane jako jedyny czynnik świadczący o poprawie zachowania skazanego z uwagi na całościową ocenę zachowania skazanego. Nadto nie można pominąć tego, iż w trakcie funkcjonowania w warunkach izolacji wyżej wymieniony nie prezentuje zainteresowania indywidualnymi konsultacjami z psychologiem celem przygotowania do terapii alkoholowej. Nie zgadza się na uczestniczenie w mitingach AA organizowanych na terenie jednostki penitencjarnej. W dodatku z umiarkowanym krytycyzmem wypowiada się na temat popełnionych czynów i co istotne, nie przyznaje się do wszystkich przestępstw. W takim stanie rzeczy istnieje dużo wątpliwości, czy skazany po opuszczeniu zakładu karnego będzie przestrzegał prawa i zasad współżycia społecznego, zwłaszcza jeśli mieć przy tym na uwadze jego skłonności do nadużywania

alkoholu oraz jego czterokrotną karalność. Dlatego też względy prewencji ogólnej i indywidualnej, które są jednym z głównych celów resocjalizacji, również przemawiają za dłuższym pobytem skazanego w zakładzie karnym, niż by to wynikało z zasad pełnej absorpcji.

W tych okolicznościach stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy doszedł do słusznego wniosku, iż wobec skazanego D. K. brak jest podstaw do zastosowania przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasady pełnej absorpcji. Poza tym, zważywszy, przy uwzględnieniu treści art. 86 § 1 k.k., że sąd mógł wymierzyć skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w niniejszej sprawie - mając na uwadze wymiar kar jednostkowych - w granicach od 1 roku pozbawienia wolności do 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, nie można ocenić kary łącznej

1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za rażąco i niewspółmiernie surową.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu D. K. kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Argumentacja Sądu meriti co do wyboru zasady wymiaru kary łącznej zasługuje na aprobatę, a w związku z tym, wyrok słuszny, zaś apelacja obrońcy skazanego D. K. w tym zakresie bezzasadna z powodów wskazanych szczegółowo powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku łącznym Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 07 października 2020 roku w sprawie VII K 351/20.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Odwoławczy nie dopatrył się żadnych podstaw do podzielenia zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy skazanego (szczegółowo z powodów wskazanych w punkcie 3.1.) i dlatego zaskarżony	

wyrok utrzymano w mocy.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu D. K. w postępowaniu odwoławczym zasądzone zostały na		

	<p>rzecz obrońcy z urzędu na podstawie § 17 ust. 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18 z późn. zm.).</p>	
3	<p>W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), mając na względzie sytuację osobistą (długotrwały pobyt w izolacji penitencjarnej) i możliwości finansowe skazanego D. K. (aktualnie brak dochodów), Sąd Okręgowy zwolnił go od obowiązku wnoszenia opłaty za drugą instancję oraz od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.</p>	

7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego D. K..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie VII K 351/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana